

samme Maade og tildele sig selv eller gode Venner, eller hvem det nu er, som har Lyst til det, Plads som Direktør i Banken; jeg kan saaledes egentlig ikke se, at der i det, som den højtærede Minister finder mindre heldigt eller forargeligt ved de nuværende Kasser, finder nogen væsentlig Forandring Sted. Thi ganske vist bliver Kredsen af dem, der besætter Pladserne, noget større, men Sikkerheden for, at de bliver besat paa en bedre Maade, er paa ingen Maade til Stede. Snarere tror jeg, at Kvaliteten af disse Direktionsmedlemmer derved vil blive ringere. — Der er ogsaa visse andre Omstændigheder, som gør det utilraadeligt at gaa denne Vej. Arbejderbanken har i sin Tid haft en saadan Garantikapital, der har voldt den betydeligt Besvær; efter som disse Garanter døde, gik deres Garantibevis over som Ejendom til deres Hustruer, Døtre eller andre Personer, som endnu mindre eller maaske aldeles ikke maatte antages at have nogen som helst Forbindelse med den paagældende Sparekasse. Det er heller ikke alle og enhver, forekommer det mig, der burde være berettigede til at tegne saadanne Garantiummer for en Sparekasse, Sparekassernes egne Funktionærer synes jeg i alt Fald ikke skulde have Lov til at have dem. Der er en hel Række, forekommer det mig, af Forhold, der maatte overvejes, inden man gik til en saadan Foranstaltning. Og jo mere den har været overvejet i Forvejen, vejet paa den ene Side og paa den anden Side, og jo mindre man derefter har været tilbøjelig til at gaa den Vej, desto mindre rimeligt forekommer det mig, at man nu skulde gaa til saa indgribende Forandringer, da man jo ikke kan overse Følgerne deraf. Det var 14 af Sparekassekommissionens 16 Medlemmer, som var imod det og skrev, at det vilde være meget betænkeligt at gaa til saa indgribende Forandringer ved disse gamle Kasser, der desuden ikke synes at være saa upopulære, som den højtærede Minister udtalte forleden Dag, eftersom det dog er dem, der har de største Midler og; som den højtærede Minister selv aabent udtalte, er nogle af vore solideste Pengeinstitutter her i Landet. Jo mere man har været tilnærmelsesvis enig om det tidligere vedtagne, desto mere Grund er der jo til at overveje det Punkt, naar den højtærede Minister tager Sagen op igen. Deri, at man er kommet bort fra det tidligere, ligger en Advarsel for os til at følge den højtærede Minister. Men selvfølgelig maa det overvejes, og det er muligt, at den højtærede Minister kan komme frem med nye

Synspunkter. Jeg tror det ikke, for saa var de vel nok kommet frem i Bemærkningerne til Lovforslaget; men selvfølgelig vil vi høre og lytte og overveje, hvorvidt det kan lade sig gøre. Men en Ting vil jeg dog paa Forhaand sige den højtærede Minister: Med to en halv Linie i denne Lov lader denne Sag sig ikke ordne; og det er dog det, den højtærede Minister vil gøre. Der maa meget, meget mere indgaaende Bestemmelser til. Jeg vilde finde det ønskeligere, hvis den højtærede Minister kunde bestemme sig til at forfølge den Vej yderligere, som vi er gaaet hidtil, baade i Kommissionen, den tidligere Regering og i dette Ting, og sige: Ja, jeg ved nok, at der er en vis Betyggelse i, at der skal være 6, og at der ikke maa staa Pladser ubesatte; jeg ser ogsaa en Betyggelse deri, at ingen kan blive valgt, uden at jeg — det er altsaa Ministeren — giver mit Samtykke dertil, men jeg kunde ønske endnu flere og kan finde endnu flere betryggende Foranstaltninger, gaaende i den Retning; jeg tror, det er muligt. I saa Henseende kan jeg forsikre Ministeren, at han vil finde os fuldstændigt villige; thi i eet er vi enige og har altid været enige, at det vil være ønskeligt, at der ikke findes Sparekasser, hvis Bestyrelser nødvendigvis maa supplere sig selv. Saa hvis vi kunde komme bort fra dette uden at ødelægge dem og uden at skabe en kunstig Ordning som den, Ministeren skaber, vilde vi meget gerne være med dertil.

Det er de Punkter, paa hvilke Ministeren selv har henledet Opmærksomheden. Der er jo ganske vist en hel Del andre Punkter end de her nævnte, hvor der er sket Ændringer, men jeg vil gerne udtale, at jeg anser ikke disse Ændringer som værende af den Beskaffenhed, at de skulde kunne volde Forslaget Vanskeligheder. Derimod tror jeg, at det Forslag, jeg nylig talte om, i høj Grad er skikket til at bringe Uoverensstemmelse og Uenighed til Veje. Ogsaa derfor vil jeg sige, at efter de mange Aar, der nu er gaaet, siden vi første Gang saa et Forslag til Revision af Sparekasseloven, havde jeg bestemt haabet, at Øjeblikket var kommet til, at vi kunde skride til at faa det vedtaget. Kommer der saa en Sky i den Henseende — og en temmelig stor Sky —, bliver man jo lidt mismodig, for saa synes man, at man kan udsætte sig for ad Aare atter at skulle begynde paa denne Sag, som saa bliver en Skrue uden Ende, der beskæftiger Rigsdagen nu snart paa 6te eller 7de Aar, uden at der i Virkeligheden er kommet noget som helst Resultat ud af den. Her havde vi i Virkeligheden Grund til at tro, at vi var naaet meget langt hen-